

[Ømann.]

udgifter på 10.000 kr. Ejendomsvurderingen er måske på 100.000 kr., og en lejeværdi efter ændringsforslaget her ville så blive $2\frac{1}{4}$ pct. eller 2.250 kr. Det vil sige, at der ville være et underskud på lige ved 8.000 kr., og det vil atter med de marginalskatter, vi har, sige, at der ville være en kontant fordel på 4.000 kr. pr. år.

Er det rimeligt at stræbe efter en sådan forskel i boligomkostningerne for i øvrigt ens boliger og for i øvrigt ens stillede familier? Jeg forstår godt den politik, der ligger bag dette her, men jeg sympatiserer ikke med den. Det er jo rigtigt, som hr. Poul Schlüter sagde, at der er mange, der bliver skuffet, hvis man gennemfører det fremsatte forslag uændret med hensyn til lejeværdi, men hvem er det, der vil blive skuffet? Det er jo dem, der tænker på at lade disse ejerlejligheder opføre eller tænker på at ændre de ejendomme, de ejer, til ejerlejlighedsejendomme, og det betyder jo netop, at disse ejerlejligheder kan sælges til en desto højere pris. For disse 4.000 kr. i skattefordel, som jeg nævnte, de skal nok blive kapitaliseret og bevirke, at prisen ryger opetter. Det er jo det samme, der gør sig gældende for parcellusene, at de ligger så højt i pris, fordi man har denne skattefordel — og udelukkende derfor.

Jeg skal anbefale det foreliggende lovfor-slag til vedtagelse med finansministerens ændringsforslag nr. 1, og jeg skal anbefale, at man stemmer imod ændringsforslag nr. 2.

Arthur Jacobsen: På mit partis vegne skal jeg indstille, at vi følger den afgivne betænkning fra udvalget, og anbefale, at lovforslaget vedrørende ligningsloven vedtages uændret, som det forelå. Det konservative folkepartis tanker om fordobling af hustrufradraget kan vi ikke tiltræde under hensyn til, at sambeskatningens problem snart vil blive løst, og den foreslåede ændring vil kun betyde en halv løsning, så længe man ikke har klaret den medhjælpende hustrus stilling. Når dertil kommer det store provenu-

tab, staten og kommunerne ville få, er vejen i øjeblikket ikke farbar for denne forhøjelse. Det radikale venstre har jo for øvrigt anvist vejen frem til en løsning af problemet med hensyn til sambeskatningen.

Ændringsforslag nr. 1, tiltrådt af socialdemokratiet, socialistisk folkeparti og det konservative folkeparti, om fordobling af lønmodtagerfradraget kan vi ikke medvirke til. Ved første behandling udtalte jeg, at en ajourføring ikke var urimelig, men at det ikke er nogen demokratisk måde at gøre det på. Skattemæssigt er betragtningen rigtig, når det fremhæves, at standardfradraget giver færre sager i skatterådene og landsskatteretten, men specifikationen i forbindelse med B-lønmodtagerfradraget, der vel giver større arbejde for skatteydere og skattemyndighed, giver til gengæld fradrag i overensstemmelse med de faktiske udgifter.

Standardfradrag kan ikke være vejen frem, der må findes en bedre form for skattelettelse. Dette ændringsforslags virkninger betyder, at lønmodtagere med store indtægter får en betydelig større skattelettelse på grund af progressionen i skatteskalaen end lønmodtagere med indkomster af normal størrelse. Forskellen bliver iøjnefaldende, hvis man opstiller et regnestykke ud fra en forhøjelse som den, ændringsforslaget går ud på. Her ville en indkomst på 20.000 kr., svarende vel til en bruttoindkomst på 25.000 kr., få en besparelse på skattebilletten på 168 kr. i statsskat, medens en indkomst på 30.000 kr., svarende vel til 40.000 kr. brutto, ville give en skattebesparelse øjeblikkeligt på 608 kr. i statsskat, og i de fleste tilfælde vil de forskellige udlæg, lønmodtagerfradraget skal dække for lønmodtageren, være lige påkrævet, enten man tjener lidt eller meget.

Ændringsforslaget forøger således uretfærdigheden, og vi har ikke som peget på ved første behandling fået sikkerhed for, hvordan provenuet skal skaffes til den dækning af de ca. 130 mill. kr., der er tale om. Henvisningen til meromsen lyder jo ikke særlig